

ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΞΕΚΙΝΗΣΕ, λοιπόν, η ζωή μας στο Ρόουζ-μαουντ Μάνσιονς. Τότε μου είχε φανεί ότι τίποτα δε θα ήταν ξανά όπως πρώτα. Και πράγματι, ήταν η στιγμή που τα πάντα άλλαξαν.

Είχαμε μετακομίσει από τα προάστια στο κέντρο της πόλης. Κι ενώ η Μαμά γκρίνιαζε για τη βρομιά και το θόρυβο και τον ανύπαρκτο κήπο, για μένα ήταν η αρχή για κάτι νέο και συναρπαστικό. Εντάξει, θα σας αποκαλύψω το μυστικό μου. Είχα πάντα τη φιλοδοξία να γίνω συγγραφέας. Δε συνηθίζω να το λέω αυτό σε πολύ κόσμο, γιατί οι περισσότεροι το θεωρούν ξενέρωτο. Άλλωστε, δε γράφω και πολύ συχνά, γιατί, εδώ που τα λέμε, η ζωή στα προάστια ήταν πολύυυ βαρετή. Τι να γράψεις άμα δε συμβαίνει τίποτα απολύτως;

Στο Ρόουζμαουντ ωστόσο τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Με συνάρπαζε το γεγονός ότι το κτίριο έμοιαζε να έχει σάρκα και οστά. Όλες τις ώρες της ημέρας ή της νύχτας ένιωθες τη βαβούρα που έκαναν οι άλλοι άνθρωποι γύρω σου: το τρίζιμο και το βρόντημα της πόρτας του ασανσέρ, μια ξαφνική έκρηξη γέλιου, το κλάμα ενός μωρού ή το βόμβο κάποιου αυτοκινήτου που περίμενε απέξω. Ο κάθε ήχος έκρυβε και μια πιθανή ιστορία.

Από το παράθυρό μου, που έβλεπε στην κεντρική είσοδο του κτιρίου, μπορούσα να δω όσους μπαινόβγαιναν. Και πολύ πριν συνδέσω τις εικόνες των ανθρώπων που έβλεπα από ψηλά με τα ονόματα στα κουδούνια, είχα αρχίσει να πλάθω στο μυαλό μου τις φανταστικές τους ζωές.

«Λοιπόν, τι νέα μας φέρνεις από το Ρόουζμαουντ;» με ρώτησε η Κλαιρ καθώς γλίστρησα στη θέση που μου είχε φυλάξει στο λεωφορείο. Η Κλαιρ έμενε σ' εκείνο το ωραίο και ήσυχο προάστιο απ' όπου είχαμε φύγει. Για κείνη η νέα μου ζωή στην πόλη ήταν γεμάτη προοπτικές. Δεν είχε συμβεί όμως τίποτα το συνταρακτικό μέχρι στιγμής. Έτσι, αποφάσισα να βάλω λίγη σάλτσα στις αφηγήσεις μου.

«Κι άλλη γυναίκα εξαφανίστηκε στο διαμέρισμα εννιά. Δεν εθεάθη να βγαίνει. Παρακολουθώ μήπως ξεπροβάλει ο ΜΔ κρατώντας μια τεράστια βαλίτσα με κόκκινους λεκέδες».

«Ο ΜΔ;»

«Μανιακός Δολοφόνος».

«Μπλιαχ. Και το μέντιουμ στο διαμέρισμα ένα;»

(Δεν ήμουν απολύτως σίγουρη ότι ήταν μέντιουμ. Δεν είχε δηλαδή και καμιά γυάλινη σφαίρα δίπλα στο παράθυρό της. Δεχόταν όμως πολλούς επισκέπτες κάθε απόγευμα, οι οποίοι έμεναν στο διαμέρισμά της για ώρες. Έτσι, λοιπόν, περιέγραφα στην Κλαιρ μια ωραία ανατριχιαστική εικόνα με όλους αυτούς να κάθονται γύρω από το τραπέζι πιασμένοι χέρι χέρι και να επικοινωνούν με τους νεκρούς.)

«Περίεργοι ήχοι ακούγονται από το διαμέρισμά της.

Και τα ρολά ερμητικά κλειστά».

«Εντόπισες κανένα ταλέντο μέχρι στιγμής;»

«Μπα, τίποτα ακόμη».

«Κι εκείνος ο τύπος με τους τριχωτούς καρπούς;»

«Ποιος; Ο κύριος Χάιντ; Αυτός είναι τρομαχτικός. Ο συγκατοικός του όμως είναι καλούτσικος. Αν και έχουμε ανταλλάξει μόνο κλεφτές ματιές». (Είχα δει και τους δύο να βγαίνουν απ' το ίδιο διαμέρισμα, αλλά διαφορετικές ώρες ο καθένας. Ο ένας φορούσε μαύρο αδιάβροχο και είχε τριχωτούς καρπούς, ο άλλος ήταν του ίδιου αναστήματος και της ίδιας κατασκευής, αλλά ξανθός με μπλε μάτια. Ούτε μία φορά δεν τους είχα πετύχει μαζί. Περιέργο.)

Η Κλαιρ αναστέναξε. «Πίστευα ότι ο λόγος που μετακομίζει ο κόσμος σε πολυκατοικία είναι για να κάνει γνωριμίες στο ασανσέρ. Ή έστω στην έξοδο κινδύνου».

Η μόνιμη εμμονή της Κλαιρ ήταν η έλλειψη ερωτικής ζωής. Τα περισσότερα κορίτσια στην τάξη μας είχαν, ή τουλάχιστον έτσι έλεγαν, κάποιον να τις κυνηγάει. Η Κλαιρ όμως, είτε επειδή φορούσε σιδεράκια είτε επειδή ήταν τόσο αφοσιωμένη σε εκείνη την άχαρη αθλητική φόρμα, ήταν μονίμως άτυχη σε αυτό τον τομέα. Εμένα προσωπικά δε με ένοιαζε· τα αγόρια με τα οποία έβγαιναν τα κορίτσια της τάξης μου ήταν εντελώς ανώριμα. Προτιμούσα να μείνω μόνη μέχρι να βρω τον τέλειο άντρα.

«Μα πώς κατάφερε αυτή να τυλίξει αυτόν;» με σκούνηξε η Κλαιρ και έγενεψε προς το μέρος ενός καθ' όλα αταίριαστου ζευγαριού. Ένας τύπος πραγματικά κούκλος καθόταν δίπλα σε μια ασχημούλα με ίσια λαδωμένα μαλλιά.

«Μπορεί να είναι η αδελφή του».

«Κρατιούνται χεράκι χεράκι».

«Σοβαρά;» Εκείνη τη στιγμή η ασχημούλα κούρνιασε στην αγκαλιά του. «Η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά. Τι να πω; Συμβαίνουν αυτά» σχολίασα.

«Μα είναι τόσο άδικο».

«Έτσι είναι ο έρωτας· δεν έχει λογική».

Με τα πολλά φτάσαμε στη στάση του Γουέστγκεϊτ, του σχολείου μας. Το λεωφορείο ξεφόρτωσε το μπουλούκι των μαθητών στο πεζοδρόμιο. Η Κλαιρ προχώρησε μπροστά με μεγάλα βήματα, ενώ εγώ ξέμεινα πίσω και σκεφτόμουν τις τελευταίες μου λέξεις.

Έτσι είναι ο έρωτας· δεν έχει λογική. Θα έπρεπε όμως να έχει. Ο έρωτας δεν είναι αναμφισβήτητα το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή μας; Δεν μπορεί να καταλήγεις με κάποιον μόνο κατά τύχη.

Αναλογίστηκα με ποιον τρόπο είχαν ταιριάξει τα άτομα που είχα μπροστά μου. Η Μάριον, για παράδειγμα, η οποία ήταν κολλημένη πάνω στο Μαρκ από το νηπιαγωγείο· μέχρι που σχεδίαζαν να κάνουν αιτήσεις στα ίδια κολέγια. Και εκείνο το αγόρι της τρίτης λυκείου με τη μεγάλη μύτη, που ποτέ δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομά του, το οποίο τα 'χε με το κορίτσι με τα ξεκούρδιστα πόδια. Όπως επίσης και τις γλυκανάλατες δίδυμες, τις Φρίντον, που η καθεμιά τους είχε και από ένα φλώρο. Για την ακρίβεια, αν φανταζόσουν ένα πελώριο κοσμικό παιχνίδι μνήμης, θα μπορούσες πιθανώς να ταιριάξεις τα περισσότερα παιδιά του σχολείου με τον ιδανικό τους σύντροφο.

Το κουδούνι είχε ήδη αρχίσει να χτυπάει μόλις έφτασα στην πύλη, και έτσι οι τελευταίοι που χασομερούσαμε κάναμε έφοδο προς τις πόρτες για να γλιτώσουμε την

Τρεις ώρες αργότερα, την ώρα της βιολογίας, και όσο η καθηγήτρια μιλούσε ακατάπαυστα για τη θεωρία της φυσικής επιλογής, μου ήρθε πάλι στο μυαλό εκείνη η φράση. *Έτσι είναι ο έρωτας· δεν έχει λογική.*

Ποια να είναι άραγε εκείνη η παράξενη διαδικασία που προκαλεί την έλξη μεταξύ των ανθρώπων; Μήπως η επιβίωση του «ικανότερου»; Ο βάτραχος με τον πιο δυνατό κοασμό, ας πούμε, κερδίζει τις περισσότερες βατραχίνες. Το ισχυρότερο αρσενικό που θα καταφέρει να υπερνικήσει όλα τα υπόλοιπα έχει το μεγαλύτερο χαρέμι. Λες να ισχύει το ίδιο και για τους ανθρώπους; Στο κάτω κάτω, όλες οι κοπέλες κυνηγάμε το «ικανότερο» αρσενικό. Και όλοι οι άντρες κυνηγούν την πιο «καυτή» κοπέλα. Κάποια άτομα φυσικά –ιδιαίτερα απεχθή, κατά τη γνώμη μου– ελκύουν το άλλο φύλο όπως ο μαγνήτης τα ρινίσματα. Και εμείς οι υπόλοιπες τι θα απογίνουμε; Πρέπει να συμβιβαστούμε αδιαμαρτύρητα με τα αποφάγια; Μπορεί τότε, αν πράγματι συμβαίνει κάτι τέτοιο, εμείς οι άτυχες να πρέπει να παλέψουμε μεταξύ μας για το καλύτερο δυνατό. Θα επιδιώξουμε βέβαια να αποκτήσουμε τον «ικανότερο», αλλά στη συνέχεια θα πρέπει να χαμηλώσουμε τις προσδοκίες μας, μέχρι τελικά να βρούμε κάποιον που εμείς θέλουμε να πιστεύουμε ότι είναι ο καλύτερος για εμάς.

Όταν πια έφτασε η ώρα των μαθηματικών (όχι και το αγαπημένο μου μάθημα) βρήκα την απάντηση στο πρόβλημα. Μελετούσα μια άσκηση και οι λέξεις ξεπήδησαν στην κυριολεξία μέσα από την άψογα συμμετρική σελίδα.

«Λύστε την ανίσωση» έλεγε.

Λύστε την ανίσωση. Αυτό ήταν. Ο έρωτας είναι σαν μια απέραντη κοσμική εξίσωση. Τη στιγμή που γνωρίζεις ένα άτομο του αντίθετου φύλου ο εγκέφαλός σου κάνει αστραπιαία τις ακόλουθες νοερές αλγεβρικές πράξεις: π.χ., τα μπλε μάτια συν τα αστραφτερά δόντια του = τα λαμπερά μαλλιά συν τα μακριά μου πόδια.

$$\mathbf{\mu\mu + \alpha\delta = \lambda\mu + \mu\pi} \text{ Φοβερό ζευγάρι!}$$

Ύστερα, με τη δεύτερη ματιά αρχίζεις να εντοπίζεις αρνητικά: π.χ., τα κακόγουστα αθλητικά παπούτσια συν τα πεταχτά αυτιά του.

$$\mathbf{\mu\mu + \alpha\delta - \kappa\alpha\pi + \pi\alpha < \lambda\mu + \mu\pi} \text{ Αταίριαστο ζευγάρι}$$

Χμμ. Ίσως θα 'πρεπε να βάλω καμιά παρένθεση κάπου εκεί. (Δεν είμαι και ξεφτέρι στην άλγεβρα.)

$$\mathbf{(\mu\mu + \alpha\delta) - (\kappa\alpha\pi + \pi\alpha) < (\lambda\mu + \mu\pi)} \text{ Καλύτερα έτσι!}$$

Απ' την άλλη ωστόσο μπορεί και εσύ η ίδια να έχεις αρνητικά, π.χ., τα φαγωμένα νύχια συν το σκισμένο καλτσόν μου.

$$\mathbf{(\mu\mu + \alpha\delta) - (\kappa\alpha\pi + \pi\alpha) = (\lambda\mu + \mu\pi) - (\varphi\eta + \sigma\kappa)} \text{ Μπίνγκο!}$$

Στην πορεία, φυσικά, όσο καλύτερα γνωρίζεις τον άλλον τόσοι περισσότεροι όροι προστίθενται στην εξίσωση.

Όπως η φιλοδοξία, για παράδειγμα. Ίσως να θέλει να γίνει νευροχειρουργός, ενώ εγώ από την άλλη βολεύομαι, ασπύμε, και με τη θέση του παρακαδόρου. Επομένως η εξίσωση θα ήταν αδύνατη.

νχ + (μμ + αδ) – (καπ + πα) > (λμ + μπι) – (φν + σκ) – π Αταιρίαστο ζενγάρι

Θα μπορούσε όμως η εξίσωση να λυθεί, αν, παραδείγμα-τος χάριν, επρόκειτο να γίνω... ροκ σταρ (και η θέση του παρακαδόρου ήταν προσωρινή όσο προετοιμάζα την καριέρα μου). Επίσης παίζουν ρόλο θέματα γούστου: αν σου αρέσουν βλακώδεις ταινίες και φλώρικη μουσική. Αν είσαι πλαδαρός ή αθλητικός τύπος. Υπάρχουν επίσης και άπειρες μικρές λεπτομέρειες που πρέπει να λάβεις υπόψη, όπως το αν είσαι απίστευτα τσιγκούνης ή καταστροφικά σπάταλος ή αν είσαι αηδιαστικά ακατάστατος ή έχεις ψύχωση με την τάξη ή αν μαγειρεύεις καλά ή χορεύεις φανταστικά ή είσαι εντελώς παράφρονος ή...

«Τζέσικα. Πού ταξιδεύει το μυαλό σου, γλυκιά μου;» η κυρία Μάνσον, καθηγήτρια των μαθηματικών, καθόταν στην έδρα της κάνοντάς μου νοήματα. «Σου είπα να σηκωθείς στον πίνακα για να λύσουμε μαζί τις ασκήσεις που είχατε για το σπίτι την περασμένη εβδομάδα».

Επομένως, η θεωρία μου έπρεπε να περιμένει για μετά το σχολείο.

Η αναλαμπή μου ήρθε στο δρόμο για το σπίτι. Για την ακρίβεια, με έκανε να κοκαλώσω καθώς κατηφόριζα προς το Ρόουζμαουντ. Αν η θεωρία μου ήταν όντως σωστή –η

επιστημονική μου θεωρία για τον έρωτα, θέλω να πω-, τότε ίσως να μπορούσαν να αντικατασταθούν κάποιοι όροι, είτε από τη μία είτε από την άλλη πλευρά, ώστε να λυθεί η εξίσωση μεταξύ της Μαμάς και του Μπαμπά.

Ο Μπαμπάς, δηλαδή, μείον την μπάκα και το αμφίβολο γούστο του στις ταινίες, για παράδειγμα, αλλά συν ένα καλό βιβλίο. Ή κάνοντας τη Μαμά πιο εντυπωσιακή: π.χ., μείον την ξεχειλωμένη ζακέτα της και τις ρυτίδες έκφρασης και ίσως προσθέτοντας μακιγιάζ.

Μπαμπάς - (μ + αγτ) + κβ = Μαμά - (ξζ + ρε) + μ

Μήπως κάπως έτσι θα ταίριαζαν πάλι;

Συνέχισα να ανεβαίνω με αργό ρυθμό τις σκάλες μας εξετάζοντας το ενδεχόμενο με προσοχή. Ίσως, αν αυτοί οι όροι εξισορροπούσαν την εξίσωση, οι γονείς μου να κατέληγαν και πάλι μαζί. Άλλωστε, δεν είχαν πάρει διαζύγιο, βρισκόνταν μόνο σε διάσταση. Υπήρχε χρόνος ακόμη.

Ανέβηκα με φόρα τα τελευταία σκαλιά.

Ο Γκάρφι ήταν κουρνιασμένος στο μπαλκόνι, απολαμβάνοντας τον πορφυρό απογευματινό ήλιο και κοιτάζοντας καχύποπτα τις αδέσποτες γάτες κάτω στο δρόμο. Τον πήρα στα χέρια μου και αυτός γουργούρισε με ευχαρίστηση. Καημένε Γκάρφι, όλη μέρα καθόταν ολομόναχος. Ακόμη κι εκείνος μπορεί να έφαχνε για το ιδανικό του ταίρι. Κάποια άγρια θηλυκιά αμφιβόλου ηθικής, που θα αγνοούσε την κρεμασμένη κοιλιά και τη βρομερή ανάσα του και θα τον εκτιμούσε για τα εσωτερικά του χαρίσματα.

Γκ - (κκ + βα) = ;

Έφτιαξα λίγο τσάι, έβαλα μερικές κουταλιές γατοτροφής στο πιατάκι του Γκάρφι και έπειτα μπήκα στο δωμάτιο της Μαμάς για να ρίξω μια ματιά στην γκαρνταρόμπα της. Όλο και κάποιον κολακευτικό ρούχο θα υπήρχε καταχωνιασμένο εκεί μέσα.

Το μόνο που αντίκρισα, ωστόσο, ήταν σειρές από μουντό χακί και γκρι. Κάμποσα φθαρμένα ζευγάρια αθλητικών παπουτσιών, μια μονή κάλτσα και ένα πουλόβερ που μισούσα είχαν γλιτώσει, παραδόξως, από τη μετακόμιση, σώα και αβλαβή, και βρίσκονταν ακόμα στον πάτο της ντουλάπας, αμπαλαρισμένα σε νάιλον. Πάνω στην τουαλέτα της Μαμάς υπήρχε μια χτένα, ένα μπουκάλι ενυδατικής κρέμας του σωρού και ένα λιποζάν. Η απόπειρα να μεταμορφώσω τη Μαμά σε θεά του έρωτα θα ήταν μάλλον επίπονο έργο.

Ο Γκάρφι, αφού τελείωσε το γεύμα του, με ακολούθησε στο δωμάτιο και κουλουριάστηκε γύρω από τα πόδια μου. «Εσύ τι λες, Γκάρφι;» Δεν έκανε κανένα σχόλιο, παρά μόνο σκαρφάλωσε μέσα στην ντουλάπα, θρονιάστηκε στο πουλόβερ και άρχισε να το ζυμώνει με τις πατούσες του, γουργουρίζοντας εκνευρισμένος, σαν να ήθελε να πει ότι προτιμούσε τη Μαμά όπως ήταν.

«Σιγά μην έχεις κι άποψη».

Επέστρεψα στο δωμάτιό μου για να κάνω τα μαθήματά μου. Εκείνη την ώρα το κτίριο ξεκουραζόταν, καθώς πε-

ρίμενε τη νύχτα για να ξαναζωντανέψει. Τράβηξα τα ντοσιέ, τα βιβλία και την κασετίνα από το σάκο μου και άρχισα να τα τακτοποιώ στο γραφείο μου, όταν άκουσα το βροντερό χτύπημα της πόρτας της κάτω εισόδου. Κάποιος είχε μόλις μπει.

Αδύνατον να αντισταθώ. Ξεχύθηκα έξω, κατέβηκα τις σκάλες κουτρουβαλώντας και κρυφοκοίταξα κάτω στο κλιμακοστάσιο. Στο τέρμα της σκάλας, κουνώντας μια σχολική τσάντα πέρα δώθε με τρόπο που φανέρωνε ότι έμενε στο κτίριο, στεκόταν ένα αγόρι. Στάθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να τον δω καλύτερα. Ίσως να ήταν λίγο μεγαλύτερός μου. Δε φορούσε σχολική ποδιά, άρα μάλλον πήγαινε τρίτη λυκείου, αλλά σίγουρα δεν ήταν από το σχολείο μας. Χμμ, ενδιαφέρον. Περίμενε το ασανσέρ. Μόλις μπήκε μέσα, το ασανσέρ άρχισε να βουίζει και να αγκομαχά, όπως πάντα. Ακούστηκε ένας συριγμός, ένα τράνταγμα και ακολούθησε ο ήχος της γρίλιας, καθώς άνοιξε και έκλεισε πάλι με δύναμη. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, είχε κατέβει στον τρίτο ή τον τέταρτο όροφο.

Δεν κατάφερα φυσικά να προσδιορίσω από τον έκτο όροφο αν *όντως* είχε προοπτικές, ωστόσο έστειλα αμέσως μήνυμα στην Κλαιρ.

έκτακτα γεγονότα!
είδηση από το ρούζμαουντ!
εντοπίστηκε ταλέντο,
φιλιά, τζες

Άρχισα τα μαθήματά μου έχοντας καλό προαίσθημα. Έπρεπε να γράψω εργασία για το *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*.

Κάπου στα μισά όμως της πρώτης σελίδας έμεινα από καύσιμα. Έκανα επιδρομή στο κουτί με τα μπισκότα τρεις φορές και έφαγα δυο σακούλες πατατάκια, όμως ακόμα ένιωθα το στομάχι μου να διαμαρτύρεται. Μα πού ήταν αυτή η Μαμά; Συνήθως έδινε καλές συμβουλές για τις λογοτεχνικές εργασίες. Παρακολούθουσε ένα μάθημα στο Ανοιχτό Πανεπιστήμιο. Αυτό ήταν και ένα από τα προβλήματα που είχε με τον Μπαμπά. Έπεφτε πάντα με τα μούτρα στις εργασίες της και ξεχνούσε τελείως να μαγειρέψει. Ο Μπαμπάς γινόταν έξω φρενών και η Μαμά γινόταν έξαλλη που ο Μπαμπάς γινόταν έξω φρενών, γιατί πίστευε ακράδαντα ότι το μάθημα στο ΑΠ ήταν πολύ σημαντικό. Πιο σημαντικό από το δείπνο ή το χαρτί υγείας που είχε ξεχάσει να αγοράσει ή οτιδήποτε είχε να κάνει με το νοικοκυριό.

Για μισό λεπτό. Ήταν Παρασκευή. Είχα ξεχάσει ότι είχε πρόβα. Γιατί άραγε μου είχε έρθει εκείνη η φαεινή ιδέα ότι το ερασιτεχνικό θέατρο θα της έφτιαχνε το κέφι; Όταν της είπα, στην προσπάθεια να την εμψυχώσω, «Μα γιατί δε βγαίνεις έξω να γνωρίσεις κόσμο;», δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε και ένα εξωφρενικά αργοπορημένο δείπνο δύο φορές την εβδομάδα. Έσυρα τα βήματά μου ως την κουζίνα και άνοιξα το μεγάλο συρτάρι της κατάψυξης. Το μάτι μου έπεσε σε ένα κουτί ψαροκροκέτες και μια σακούλα με κατεψυγμένο αρακά.

Οι ψαροκροκέτες ζεσταμένες στο φούρνο μικροκυμάτων και βουτηγμένες σε κέτσαπ δεν ήταν τελικά και τόσο άσχημες. Ο Γκάρφι απέρριψε τα κομμάτια που είχαν πολλή σάλτσα. Φανταζόμουν, έτοιμη να σκάσω από τη ζήλια μου, πως παντού γύρω μου μέσα στο κτίριο, οι άνθρωποι

έτρωγαν με τις οικογένειές τους. «Μου δίνεις τις πατάτες φούρνου, αγάπη;... Αντέχεις μια φέτα κοτόπουλο ακόμα; Να σου βάλω κι άλλο κοκκινιστό;» (Κοκκινιστό; Ααχ... Πότε είχαμε κοκκινιστό τελευταία φορά;), «Τι γλυκό έχουμε, μαμά; Α, σπιτική μηλόπιτα με σαντιγί! Υπέροχα. Πώς ήταν η μέρα σου;...»

Ο ήχος της πόρτας του ασανσέρ, ακριβώς από κάτω, διέκοψε απότομα τη φαντασίωσή μου. Η Μαμά μπήκε στο διαμέρισμα κουβαλώντας μια τεράστια οικογενειακή πίτσα που είχε πάρει απέξω.

«Αχ, μη μου πεις ότι έχεις φάει» είπε, μόλις είδε τα μαχαιροπίρουνα και το πιάτο μου στο νεροχύτη.

«Πέθαινα της πείνας».

«Με συγχωρείς, η κίνηση ήταν εφιαλτική. Ξεκίνα-σταμάτα όλη την ώρα. Παρασκευή βράδυ, βλέπεις».

«Δεν πειράζει. Θα φάω λίγη πίτσα ούτως ή άλλως. Πώς πήγαν οι πρόβες;»

«Πλήρης καταστροφή. Ήταν η πρώτη μας απόπειρα χωρίς να κοιτάμε το σενάριο. Κανείς δεν είχε μάθει το ρόλο του. Ο Τζορτζ έγινε μπαρούτι. Πρέπει να ξέρουμε όλοι τις ατάκες μας απέξω και ανακατωτά μέχρι την Τρίτη. Μήπως έχεις καθόλου χρόνο να με εξετάσεις;»

«Έχω πολύ διάβασμα ακόμη».

«Τριάντα σελίδες απέξω. Ένας Θεός ξέρει πώς θα τα βγάλω πέρα αυτή τη φορά».

«Ηρέμησε, μια ερασιτεχνική παράσταση είναι μόνο».

«Δεν είναι αυτό το θέμα».

«Είμαι σίγουρη ότι είναι τελειομανής μέχρι αηδίας. Είστε ενήλικες, αλλά φέρεται σε όλους σας όπως φέρεται και σ' εμάς στο σχολείο».

«Μα είναι ο σκηνοθέτης. Αυτή είναι η δουλειά του».

Ο Τζορτζ, ο κύριος Γουίλλιαμς δηλαδή, ήταν ο καθηγητής μου στο μάθημα αγγλικής λογοτεχνίας. Κάπως έτσι γράφτηκε κι η Μαμά μου στην ομάδα ηθοποιών του Λάνσντοουν. Εκείνος είχε αναρτήσει μια ανακοίνωση για το δοκιμαστικό στον πίνακα ανακοινώσεων για τις καλλιτεχνικές δραστηριότητες. Αμέσως μόλις έπεσε το μάτι μου στον πίνακα σκέφτηκα τη Μαμά. Καυχιόταν συνεχώς για τις υποκριτικές της ικανότητες τα χρόνια που ήταν στο κολέγιο. Εκθείασα, λοιπόν, ιδιαίτερα τους ηθοποιούς για να της λανσάρω την ιδέα.

«Αν σου αρέσουν τόσο πολύ, τότε γιατί δεν πας εσύ στο δοκιμαστικό;» ήταν η αρχική της αντίδραση.

«Δεν έχω χρόνο. Ξέρεις, με τις εργασίες και όλα αυτά... Έχω πολύ διάβασμα φέτος».

«Θα βρεις τον τρόπο, αν το θες».

Δεν τολμούσα να παραδεχτώ τον πραγματικό λόγο που δεν πήγαινα. Η αλήθεια είναι ότι δε θα άντεχα με τίποτα τα ομαδικά πειράγματα της τάξης. Μεταξύ μας, το να συμμετέχεις στο ερασιτεχνικό θέατρο του κυρίου Γουίλλιαμς... πολύυυυ ξενέρωτο.

«Μα εσύ ήσουν που λάτρευες την ηθοποιία. Κάποτε ήσουν φανταστική».

«Εγώ; Ανοησίες. Πάνε τουλάχιστον είκοσι χρόνια από τότε».

«Και τι μ' αυτό;»

«Δε νομίζεις ότι παραείμαι μεγάλη για κάτι τέτοιο;»

«Μεγάλη; Όχι, είναι μια πολύ καθωσπρέπει ομάδα ενηλίκων».

«Ε, τότε μπορεί και να πάω».

Έτσι, λοιπόν, η Μαμά έγινε μέλος των Ηθοποιών του Λάνσντοουν. Ακουγόταν λίγο περιεργό που αποκαλούσε τον κύριο Γουίλλιαμς «Τζορτζ».

Τέλος πάντων· εκείνο το βράδυ πήγε νωρίς για ύπνο πα-
ρέα με το σενάριό της. Επρόκειτο για ένα θεατρικό που εί-
χε γράψει ο ίδιος ο κύριος Γουίλλιαμς. Κάποιο έργο επο-
χής και όλο σε ομοιοκαταληξία· σκέτος εφιάλτης! Ξαπλω-
μένη στο διπλανό δωμάτιο άκουγα το μουρμουρητό της
μέσα από την πόρτα.

Κοίταξα το κινητό και είδα ότι η Κλαιρ μου είχε απα-
ντήσει. Αμάν αυτό το κορίτσι! Πρέπει να ελέγχει τα μηνύ-
ματά της κάθε πέντε λεπτά!

απ: ταλέντο στο ρούζμαουντ;;!!
άλλα στοιχεία;
ηλικία; ύψος; χρώμα μαλλιών/ματιών;
προοπτικές;
φιλιά, το μπαλονάκι

Αποφάσισα να την κρατήσω σε αγωνία. Μπορούσε να πε-
ριμένει μέχρι αύριο· άλλωστε, δεν είχα και πολλά να πω.
Τι μπορείς να καταλάβεις από το κρανίο ενός αγοριού;

Ξάπλωσα στο κρεβάτι μου με τη φαντασίωση ότι αυ-
τός τελικά θα αποδεικνυόταν ο τέλειος άντρας που πάντα
ονειρευόμουν. Ο υπέρτατος συνδυασμός του Μπραντ Πιτ
και του Λεονάρντο ντι Κάπριο με τα μάτια του Ματ Ντέι-
μον. Θα συναντιόμασταν στο ασανσέρ όταν θα ήμουν στις
ομορφιές μου, με το καινούριο μου μαύρο τζιν (πρέπει να

κάνω όμως κάτι με το μπουφάν μου... Μπορεί ωστόσο να είχε καλό καιρό και να φορούσα το καινούριο μου μπλουζάκι). Τέλος πάντων, θα συναντιόμασταν στο ασανσέρ και θα έλεγε κάτι τέτοιο:

«Γεια. Είμαι ο Νταν/Μαρκ/Τοντ (οποσδήποτε κάποιο στιλάτο όνομα). Εσύ δε μετακόμισες πρόσφατα;». Και οι ματιές μας θα συναντιόντουσαν...

(Κάπου εν μέσω της φαντασίωσης πρέπει να με πήρε ο ύπνος.)

